

SLOVO NA ISPRAĆAJU PROFESORA JOSIPA SILIĆA^{1*}

(1934.–2019.)

Ivan Marković

Poštovana obitelji, poštovani prijatelji i poznanici profesora Josipa Silića, otkako smo u četvrtak doznali da je profesor preminuo, na pameti su mi dvije riječi – *prisutan* i *odsutan*. Silić je na svoj jedinstven način uspijevaio i još uvijek uspijeva istodobno – biti oboje.

Na Fakultetu je bio *prisutan* od 60-ih, kao mladi asistent Ljudevita Jonkea. U jezikoslovlju *prisutan* je od 70-ih, kad magistrira i doktorira, kad u kroatistiku uvodi posve nov pojmovni svijet, otkriva nam dijelove gramatike za koje dotad nismo ni znali da postoje, ili barem nismo znali kako se zovu. Od 70-ih *prisutan* je u školama sa svojim udžbenicima. Od 80-ih *prisutan* je s pravopisnim priručnikom. Od sredine pak 90-ih *sveprisutan* je s računalnim pravopisom. Najzad od 2000-ih *prisutan* je s gramatikom. Sva ta svoja najpoznatija i najprisutnija djela napisao je u suautorstvu, rado je surađivao. Istodobno međutim Silić je na svoj osebujan način sve to vrijeme

^{1*} *Professor emeritus* Josip Silić (rođen 4. siječnja 1934. u Milašima na Grobnišćini), profesor na Katedri za hrvatski standardni jezik Odsjeka za kroatistiku Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, preminuo je 28. veljače 2019. Ispraćen je na zagrebačkome Krematoriju 4. ožujka 2019.

bio *odsutan*, uvijek u svojim sustavima, ustrojstvima, dihotomijama, gotovo izmješten iz stvarnosti.

Prisutan je bio desetljećima na kroatističkome hodniku i u svojem kabinetu, na predavanjima i seminarima, uvijek dostupan za konzultacije i mentorstvo. A onda bi opet *nestao* u fakultetskim podrumima i sjeo na razgovor s portirom Vladom ili na kavu s gospođom Ljiljom iz kopiraone, gdje i sada na panou stoji Silićeva fotografija.

U nekom trenutku Silić je onda potpuno *nestao* s Fakulteta. Rijetko si ga sretao. Postao je – *odsutan*. Eda bi se onda – kao neki superjunak – ponovo *pojavió* u Crnoj Gori, gdje ga danas montenegristi ispraćaju kao zaslužnoga kolegu, kao dopisnog akademika.

Na kraju čovjek po naravi stvari postaje trajno fizički *odsutan*. Tako i Silić. Silić međutim ostaje i *prisutan*, u svojim knjigama i našim razgovorima, čak i na ovom mom listu papira, koji je njegov računalni pravopis pregledao.

Uime Josipova Filozofskoga fakulteta, uime Odsjeka za kroatistiku i Katedre za hrvatski standardni jezik – obitelji izražavam iskrenu sućut. Neka mu je slava i hvala, neka mu je – laka zemlja!